

Ισκεντέρ Πάλα

Η ΤΟΥΛΙΠΑ
της
ΙΣΤΑΝΜΠΟΥΛ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Με το που είδα την επιγραφή «Δημοπρασία γραμματοσήμων και παλαιών βιβλίων» έξω από το ξενοδοχείο Μαρμαρά της Ιστανμπούλ, κατευθύνθηκα αμέσως στην αίθουσα που έδειχνε μια σειρά από βέλη. Σπάνιο πράγμα για μένα να ενεργήσω έτσι αυθόρμητα, μια που ούτε τον κατάλογο της δημοπρασίας είχα δει, ούτε είχα κλείσει θέση στην αίθουσα. Ο λόγος που το έκανα, ήταν απλός: Κρύωνα υπερβολικά και σκέφτηκα πως ένα ποτήρι ζεστό τσάι ήταν ό,τι έπρεπε για να ζεσταθώ. Άσε που υπήρχε κι η πιθανότητα να δω κάποιον γνωστό και να κάνω λίγες δημόσιες σχέσεις.

Παρέδίδα για χρόνια κάθε Τετάρτη σεμινάρια με τίτλο «Η Ποίηση Ντιβάν», για την οθωμανική δηλαδή ποίηση των περασμένων αιώνων και δη την παλατιανή, που αποτελείτο από συλλογές ποιημάτων. Εκείνη τη συγκεκριμένη ημέρα η συζήτηση είχε ξεφύγει από τα θέματα της ποίησης και βρέθηκα να μιλάω για την ιδέα ότι εκεί-

νοι που απορρίπτουν τη σημασία οποιουδήποτε πράγματος, στην πραγματικότητα θεωρούν σημαντικά τα πάντα. Τριγυρνούσα λοιπόν στο Μπέγιογλου και συλλογίζομουν τα ερωτήματα που είχαν ανακύψει στο σεμινάριο, με τη χιονοθύελλα να μαίνεται γύρω μου κι έναν παγερό άνεμο να σφυρίζει στ' αφτιά μου και να κάνει τα μάτια μου να δακρύζουν.

Η αίθουσα της δημοπρασίας ήταν ξέχειλη – πολλοί από τους παριστάμενους ήταν γνωστοί συλλέκτες. Μετά από μερικούς φιλικούς χαιρετισμούς, πήγα να δω τα προς πώληση βιβλία. Τα μισά περίπου ήταν χειρόγραφα, κι έτσι ζήτησα έναν κατάλογο για να δω αν υπήρχε κάτι χρήσιμο για τη δουλειά μου. Άρχισε η δημοπρασία, κι από μέσα μου προσευχόμουν να μην πουληθεί κάποιος από τους σημαντικούς τόμους. Η ιδέα και μόνο πως ένα χειρόγραφο θα πουλιόταν σε κάποιον πλειοδότη που δεν θα ήξερε να διαβάξει τα παλιά οθωμανικά τουρκικά, με βασάνιζε όσο κι η ιδέα να δοθεί μια όμορφη εταιίρα σ' έναν άγαρμπο ξένο. Εκεί που είχα αρχίσει να μελετάω τον κατάλογο, ο κήρυκας φώναξε «Στον αριθμό είκοσι οχτώ, έχουμε μια υπέροχη συλλογή ποιημάτων!» Σ' αυτές τις δημοπρασίες, φυσικά, η λέξη «υπέροχη» τείνει να χάσει τη σημασία της. Όπως κι αν έχει το πράγμα, πλησίασα στο βήμα με τις αισθήσεις μου σε επιφυλακή, τ' αφτιά τεντωμένα για ν' ακούσω τι θα πει ο κήρυκας και το βλέμμα καρφωμένο στον χειρόγραφο τόμο που κρατούσε. Κι αυτός, αποφασισμένος να πουλήσει οπωσδήποτε το βιβλίο, άρχισε να το εκθειάζει.

«Το βιβλίο αυτό περιέχει αποσπάσματα από το *Χουσρέφ και Σιρίν* του Γκεντσελί Νιζάμι, το *Λεϊλά και Ματζνούν* του Φουζουλί της Βαγδάτης, και το περίφημο *Μουχαμεντιγιέ* του Γιαζίτσιόγλου Μεχμέτ. Επιπλέ-

ον, περιέχει το πλήρες κείμενο της *Πραγματείας περί φυσιογνωμίας του Αμντουλάχ Χαμντί*, τα καλύτερα ποιήματα από το *Ντιβάν του Γιουνούς του Μυστικιστή* και διάσημα παραθέματα από τις μπαλάντες των Καρακαογλάν και Γκεβχερί».

Αυτά έφταναν για να μου ανοίξουν την όρεξη. Το βιβλίο που κρατούσε περιείχε όχι μόνο συλλογές μεσνεβί και ντιβάν, γραμμένες για την ευχαρίστηση αριστοκρατών, αλλά και μια θεωρία της Ανατολίας που τιτλοφορείτο *Μουχαμεντιγιέ*, μερικά ωραία δείγματα της μυστικιστικής ποίησης του Γιουνούς*, καθώς και δείγματα αγροτικής λαϊκής ποίησης. Ήταν μια εκπληκτική ανθολογία και ήμουν περίεργος να μάθω ποιός την διαμόρφωσε και γιατί. Κατά τον κήρυκα, το βιβλίο περιείχε επίσης αποσπάσματα από τις *Αποκαλύψεις των βάρδων*, το *Εγχειρίδιο ισλαμικής πίστης*, *λατρείας και ηθικής*, καθώς και διάφορες επιστολές και ιστορίες από τα *Άπαντα του Βεζί***. Το ενδιαφέρον μου πια, είχε γίνει ανεξέλεγκτο. Ευτυχώς, οι άλλοι μετέχοντες στη δημοπρασία ενδιαφέρονταν κυρίως για την εμφάνιση και τα εξώφυλλα των βιβλίων και για τις μινιατούρες που περιείχαν, κι όχι για το λογοτεχνικό περιεχόμενό τους. Το συγκεκριμένο βιβλίο δεν περιείχε μινιατούρες και το εξώφυλλό του, παρόλο που ήταν στολισμένο και χρυσωμένο, ήταν σκισμένο και τσαλακωμένο. Ακόμα κι εγώ

* Ο δερβίσης Γιουνούς Εμρέ έζησε μεταξύ 13ου και 14ου αι. Επηρέασε πολύ τις δοξασίες των «περιστρεφόμενων δερβίσηδων» Σούφι, και ιδίως του τάγματος των Μπεκτασήδων, και τη διαμόρφωση της τουρκικής γλώσσας. Οι Τούρκοι τον θεωρούν ιδρυτή της καθαυτό τουρκικής λογοτεχνίας. Σ.τ.μ.

** Τούρκος κρατικός λειτουργός, ποιητής και συγγραφέας (Αϊδίνι 1561, Σκόπια 1628). Ασχολήθηκε κυρίως με το θέμα της ανεκτικότητας και της μη ανεκτικότητας. Σ.τ.μ.

έπρεπε να παραδεχτώ ότι δεν έδειχνε να έχει ιδιαίτερη αξία – πράγμα που ίσως μ' έκανε να γίνω ο περήφανος κάτοχός του, μετά το τρίτο χτύπημα.

Όταν έφυγα από το ξενοδοχείο, ύστερα από μια ώρα, είχε σκοτεινιάσει και χιόνιζε ακόμα, αλλά ο άνεμος είχε κοπάσει. Αφού είχα παραδοθεί στο προσωπικό μου πάθος, ανυπομονούσα τώρα να επιστρέψω στο σπίτι μου και μόλις μπήκα στο φέριμποτ για το Σκούταρι βάλθηκα να ξεφυλλίζω ενθουσιασμένος το βιβλίο. Θυμάμαι πεντακάθαρα πόσο ωραίος και ρομαντικός έδειχνε ο Βόσπορος, με το χιόνι να πέφτει σε Ευρώπη και Ασία ταυτόχρονα. Αλλά για μένα, εξίσου όμορφος ήταν ο πολιτισμικός θησαυρός που κρατούσα στα χέρια μου. Τυχαία, άνοιξα το βιβλίο σε μια σελίδα που είχε μια χιουμοριστική και ολίγον άσεμνη ιστορία του Μεχμέτ Γκαζαλί και δεν μπόρεσα να συγκρατήσω τα γέλια μου. Μερικά κεφάλια γύρισαν και με κοίταξαν. Οι άνθρωποι γύρω μου έδειχναν κουρασμένοι και το μόνο που ήθελαν ήταν να γυρίσουν στα σπίτια τους. Προφανώς με λυπόντουσαν έτσι που με έβλεπαν να ασχολούμαι με ένα βιβλίο, μέσα στη φουρτούνα και στην ανεμοζάλη. Ίσως και κάποιοι να είδαν την αραβική γραφή που θύμιζε θρησκευτικό κείμενο και να κακοχαρακτήριζαν «Αυτόν τον τύπο που γελάει διαβάζοντας το Κοράνι. Ο θεός να τον συγχωρέσει!»

Όταν έφτασα στο σπίτι μου, αδιαφόρησα για τον άνεμο που ούρλιαζε και το χιόνι που χτυπούσε το παράθυρό μου κι αναζήτησα ανυπόμονα κάποιο στοιχείο που να μου λέει ποιός είχε συγκεντρώσει ένα τόσο πλούσιο κόρπους έργων. Οι δεκαπέντε με είκοσι σελίδες κά-

θε Μεσνέβ* και τα ποιήματα του Γιουνούς ήταν όμορφα καλλιγραφημένα από το ίδιο χέρι, αλλά με πολλά λάθη. Τα πεζά κείμενα έδειχναν γραμμένα από τον αρχικό ιδιοκτήτη του βιβλίου. Τί είδους άνθρωπος να ήταν; αναρωτήθηκα. Ακόμα, στις άκρες κάποιων σελίδων υπήρχαν σημειώσεις που μόλις διαβάζονταν, γραμμές από το ίδιο χέρι. Το υπέροχο εξώφυλλο διαλυόταν και η ροζέτα που το κοσμούσε χρειαζόταν επιδιόρθωση.

Βγαίνω από το θέμα μου όμως...

Το τελευταίο και μεγαλύτερο τμήμα του βιβλίου μου το αποτελούσε η ιστορία που θα σας διηγηθώ. Ο τίτλος της τράβηξε αμέσως το ενδιαφέρον μου: Ένας φόνος, εξήντα έξι ερωτήματα. Ήταν γραμμένος με κόκκινο μελάνι και πολλές φιοριτούρες. Έβαλα να πω ένα τσάι κι άρχισα να διαβάζω. Στη στιγμή, μεταφέρθηκα σ' έναν άλλον κόσμο.

Χωρίς να καταλάβω πώς πέρασαν οι ώρες, συνειδητοποίησα πως είχε έρθει το πρωί κι έτρεμα από το κρύο. Είχα φτάσει στα μισά της ιστορίας και το μυαλό μου είχε αιχμαλωτιστεί από δολοπλοκίες, φόνους και πολύχρωμες τουλίπες. Φυσικά, είχα ήδη αποφασίσει να εκδώσω την ιστορία.

Παρά την εκτεταμένη έρευνα που έκανα, δεν μπόρεσα να βρω άλλο αντίτυπο αυτής της ιστορίας σε καμιά βιβλιοθήκη. Όλες μου οι προσπάθειες ν' ανακαλύψω ποιός την είχε γράψει έφτασαν σε αδιέξοδο. Παρόλο που στον πρόλογο υπάρχει ένας προσωπικός τόνος, αυτός δεν αποκαλύπτει την ταυτότητα του συγγραφέα. Όταν διάβασα όλη την ιστορία, κατάλαβα το γιατί. Αντί-

* Ομοιοκατάληκτες συνεχόμενες στροφές θρησκευτικού ή μυστικιστικού περιεχομένου. Σ.τ.μ.

θετα με τα περισσότερα οθωμανικά έργα, στο βιβλίο αυτό δεν γινόταν καμμία αναφορά στον συγγραφέα, τον καλλιγράφο, τον βιβλιοδέτη, τον ζωγράφο ή τον εκδότη, ούτε ήταν αφιερωμένο σε κάποιον. Ίσως κάποια μέρα οι δέλτοι της ιστορίας να μας αποκαλύψουν ποιός ήταν όλοι αυτοί. Κάποιοι ερευνητές θα συναντήσουν αναμφίβολα το όνομα του συγγραφέα κι ίσως ακόμα και να βρουν κάποιο άλλο αντίγραφο της ιστορίας που πρόκειται να σας αφηγηθώ και να μας πουν ότι ένα κομμάτι της οθωμανικής ιστορίας πρέπει να ξαναγραφτεί. Μέχρι τότε όμως, εγώ θα σας πω τούτη την ιστορία, και πρέπει να με θεωρείτε συγγραφέα της.

Η ζωή μου ήταν ευτυχισμένη και καλότυχη, γεμάτη αγάπη και στοργή, ρόδα και υάκινθους, κι έτσι ενοχλήθηκα όταν, μεταγράφοντας τούτο το βιβλίο σε λατινική γραφή* έπεσα ξαφνικά πάνω σε αρρωστημένα εγκλήματα που έκαναν ανελέητες συμμορίες, τυραννικοί πλιατσικολόγοι και επαναστατημένοι όχλοι. Πρέπει να ομολογήσω ότι οι γραμμές που μου χάρισαν την περισσότερη ευχαρίστηση στη διάρκεια της δουλειάς μου ήταν τα υστερόγραφα που εμφανίζονταν στο τέλος κάποιων κεφαλαίων και μιλούσαν για τον έρωτα. Τα υστερόγραφα αυτά δίνουν μια γεύση των έντονων παθών που επικρατούσαν εκείνον τον καιρό. Οι εικόνες που εμφανίζονται σε τούτη την έκδοση είναι φωτογραφικές αναπαραγωγές από γκραβούρες ανατολιστών.

Η πρώτη παράγραφος της ιστορίας επαναλαμβάνεται σε ένα κατοπινό κεφάλαιο. Στο πρωτότυπο, οι γραμ-

* Οι Τούρκοι χρησιμοποιούσαν την αραβική γραφή μέχρι την επανάσταση του Κεμάλ Ατατούρκ, που επέβαλε τη χρήση των λατινικών στοιχείων τη δεκαετία του 1920. Σ.τ.μ.

μές αυτές είχαν μείνει ημιτελείς, πράγμα που μου λέει ότι ο συγγραφέας άρχισε από άλλο σημείο την ιστορία του κι ύστερα άλλαξε γνώμη. Εγώ παρέμεινα πιστός στο αρχικό κείμενο, κι έτσι θα δείτε πως ορισμένα κεφάλαια είναι πολύ σύντομα και άλλα πολύ μεγάλα, και πως υπάρχουν κάποια κενά.

Δεν χρειάζεται βέβαια να πω ότι εκσυγχρόνισα τη γλώσσα της Περιόδου της Τουλίπας* στην οποία ήταν γραμμένη αρχικά η ιστορία.

Και τώρα, σας αφήνω να διαβάσετε την ιστορία με την ησυχία σας.

* Έτσι χαρακτηρίζεται η περίοδος που άνθισαν οι τουρκικές τέχνες στις αρχές του 18ου αιώνα. Σ.τ.μ.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Καθώς βουτάω την πένα μου στο μελανοδοχείο –δύο εβδομάδες μετά την επανάσταση του Οκτώβρη κατά την οποία ανατράπηκε ο Σουλτάνος Αχμέτ 3ος και σφάχτηκε ο γαμπρός του, ο Μεγάλος Βεζίρης Ιμπραήμ Πασάς του Νεβσεχίρ– είμαι αναποφάσιστος αν πρέπει ή δεν πρέπει να γράψω για τα γεγονότα των οποίων υπήρξα μάρτυρας. Νιώθω υποχρεωμένος να γράψω για ορισμένα θέματα, αλλά η ιδέα ότι υπάρχει πιθανότητα να διαπράξω προδοσία αποκαλύπτοντας κρατικά μυστικά, βαρβαίνει τη συνείδησή μου. Μπορεί ακόμα και να κατηγορηθώ πως ανατρέπω παραδεδεγμένες αντιλήψεις για την τουλίπα, το ιερό αυτό λουλούδι της Ανατολής, και πως προσβάλλω την ανθοκομική κοινότητα. Ωστόσο, θα αποτελούσε αδικία για την ιστορία και για την πόλη της Ιστανμπούλ αν δεν έλεγε ποτέ κανείς την ιστορία του Πρίγκιπα Αχμέτ και των κακόβουλων πράξεων των ανταρτών ή δεν περιγράφαμε την υπέρτατη κομψότη-

τα αυτής της ουράνιας πόλης, αλλά και τις τουλίπες του Σανταμπάτ.* Θεωρώ λοιπόν τον εαυτό μου υποχρεωμένο να αναλάβει αυτό το δύσκολο έργο.

Θα προσπαθήσω να περιλάβω όλα όσα συνέβησαν, σε εξήντα έξι κεφάλαια. Όπως είμαι σίγουρος ότι ξέρετε, η λέξη λαλέ που σημαίνει τουλίπα, παριστάνει και τον αριθμό εξήντα έξι στο αρχαίο σύστημα γραφής αμπτζάντ. Δεν αμφιβάλω ότι θα διακινδυνέψω όχι μόνο τη φήμη μου αλλά και την προσωπική μου ασφάλεια αποκαλύπτοντας τα τραγικά γεγονότα που συνέβησαν στην Ιστανμπούλ, την όμορφη πόλη μας, που ξαπλώνει με τόση χάρη σε δυο ηπείρους, αγκαλιασμένη από δυο θάλασσες. Ωστόσο η αλήθεια δεν πρέπει να μείνει κρυμμένη. Αποτελεί θεικό μυστήριο το ότι κάθε τι αποκαλύπτεται σαν έρθει η ώρα του, όπως είπε κάποτε ένας ποιητής. Ποιό είναι, λοιπόν, το νόημα να γράψεις την αλήθεια, αν δεν πρόκειται να διαβαστεί ποτέ;

Κι όμως, μπορεί να το σκίσω και να το πετάξω τούτο το γραφτό.

Ποιός είμαι;

Αυτό δεν έχει καμμιά σημασία.

* Το εκπληκτικό ανακτορικό συγκρότημα του Σανταμπάτ βρίσκεται στην Τεχεράνη και έχει χτιστεί από τους μονάρχες των δυναστειών Κατζάρ και Παχλαβί του Ιράν, σε μια έκταση χιλίων διακοσίων στρεμμάτων. Οι Οθωμανοί Σουλτάνοι το είχαν αντιγράψει στην Κωνσταντινούπολη. Σ.τ.μ.

ΜΕΡΟΣ 1

Θέμα: Ένας φόνος και εξήντα έξι ερωτήματα

(Οκτώβριος 1729)

Αυτή η ιστορία έχει δύο
ήρωες, όπως συνηθίζεται παραδοσιακά.

Ερώτημα 1

Υπάρχει όριο στην αυτοθυσία;

«Παιδιά του Λαϊχάρ! Αυτή είναι η πατρίδα σας. Η δική σας πατρίδα, όχι η δική μου. Είσαστε όλοι αδέρφια. Τα αδέρφια που έχουν και τους δυο γονείς μαχαιρώνονται μεταξύ τους, μα τα αδέρφια του Λαϊχάρ που δεν γνώρισαν πατέρα, αλλά ούτε και μητέρα, θεωρούν πως είναι ένα σώμα και μια ψυχή. Αυτοί που φορούν τούτο το μπουρνούζι θεωρούν ο ένας τον άλλο ίσο μέχρι να πεθάνουν. Είναι η συνένωση μέσα στη διττότητα. Αυτός είναι το δεξί σου χέρι, εσύ είσαι το αριστερό του. Δύο πλευρές του ίδιου πράγματος. Ένα σώμα, δύο κεφάλια. Θα έχετε τα μάτια σας ανοιχτά και θα νοιαζόσαστε ο ένας τον άλλον για όλη σας τη ζωή. Εδώ δεν υπάρχει «δικό μου» και «δικό σου». Και το πολύ, αλλά και το λίγο θα σας θρέψει. Κι είναι η θεία χάρη του Θεού αυτή που σας τρέφει όλους, από ένα τσουκάλι!»

Επρόκειτο για την τελετή «διδυμίας» που αφορούσε σε δύο καινούργιες αφίξεις στο κοινόβιο του Γεντίκ-

πασά Χαμάμ. Ένα αγόρι δεκατεσσάρων ετών κι ένα άλλο μικρότερο –περίπου δέκα ετών– στέκονταν κοντά στο τρίφωτο κηροπήγιο που οι φλόγες του τρεμόπαιζαν, περιμένοντας τη μύηση τους για να γίνουν αδελφοποιτοί. Ο μάγειρας, που φρόντιζε τα πάντα μέσα στο κοινόβιο, έφερε τα μπουρνούζια του Λαϊχάρ με τα δυο κολλάρα και τα δυο μανίκια. Μετά ανέλαβε ο επιστάτης, που με ήρεμες κινήσεις έγδυσε τους δυο νεοσύλλεκτους και τους φόρεσε το μπουρνούζι περνώντας το δεξί μανίκι στον ένα και το αριστερό στον άλλο. Μια φιγούρα με δυο κεφάλια και δυο χέρια, ήταν το τελικό αποτέλεσμα. Τα ρούχα που φορούσαν όταν πήγαν εκεί, τα έστειλαν στο παζάρι για να πουληθούν και τα χρήματα θα πήγαιναν στον Επιστάτη. Ο Μπαμπά του κοινοβίου μετά γύρισε στο καμίνι του χαμάμ και απάγγειλε μια προσευχή, που τα καινούργια αγόρια δεν γνώριζαν: Ήξεραν μόνο την Φατίχα –την πρώτη σούρα από το Κοράνι– κι έλεγαν μόνο Αμήν. Μετά από όλα αυτά, ακολούθησε ένα πλουσιοπάροχο γεύμα με πιλάφια και χαλβάδες, που τα υλικά τα είχαν συγκεντρώσει από την αγορά τα δύο αδέρφια που τώρα φορούσαν το μπουρνούζι. Επί τρεις ημέρες, ντυμένους μόνο με βρομερά και τρισάθλια εσώρουχα και τσουβάλια στις πλάτες, τους έστειλε ο Μπαμπά στο παζάρι, για να ζητιανέψουν.

«Να μην ντρέπεστε καθόλου. Να μην αποθαρρύνεστε άμα σας πετάνε έξω από τα μαγαζιά», τους είχε πει ο Μπαμπά του κοινοβίου. «Προσπαθήστε να αποφεύγετε το ξύλο, αλλά μην διστάζετε να αντιμιλήσετε. Αν δεν σας δώσουν αυτό που ζητήσατε, ζητήστε το ξανά. Αν και πάλι δεν σας δώσουν τίποτα, συνεχίστε να το ζητάτε. Όπου κι αν είστε, όποια ώρα της ημέρας κι ό,τι κι αν συμβεί, μην σταματάτε να ζητάτε. Με κλάψες, με παρα-

κάλια, γίνετε τσιμπούρια στα μαγαζιά, αλλά μην τα παρατάτε. Αν κάποιος σας πληγώσει, να το ανταποδώσετε. Πηγαίνετε και γίνετε φόρτωμα στους πελάτες. Όσο πιο πολύ βλέπετε ότι σας σιχαίνονται, τόσο πιο πολύ φόρτωμα να τους γίνεστε».

Το γεύμα εκείνη την ημέρα ήταν πλουσιοπάροχο και τα άλλα μέλη του κοινοβίου ήταν χαρούμενα, γιατί θεωρήσαν ότι αυτοί οι νεοφερμένοι «ευγενείς κύριοι» θα ήταν μια καλή πηγή εσόδων για το κοινόβιο ή, σε οποιαδήποτε περίπτωση, θα έπαιρναν από πάνω τους μεγάλο όγκο δουλειάς με αποτέλεσμα εκείνοι να έχουν χρόνο να διασκεδάζουν περισσότερο. Τα καινούργια αδέρφια, τώρα, είχαν βγάλει τα μπουρνούζια του Λαϊχάρ και μισόγυμνα σερβίριζαν τους υπόλοιπους. Όποτε κάποιος φώναζε, «Αδελφέ, κοράκιασα!», εκείνοι τού έριχναν κρασί από μια παγωμένη κανάτα και του σέρβιραν πιλάφι και χαλβά. «Στον Σουλτάνο του Λαϊχάρ!» φώναζαν όλοι μαζί και έπιναν το «αίμα του κόκορα» προκειμένου να επικυρώσουν τη δέσμευση τους.

«Κανείς ποτέ εδώ μέσα δεν αρνείται να εκτελέσει μian εντολή», τους προειδοποίησε ο Μπαμπά του κοινοβίου. «Ακόμα κι αν θελήσουμε να σας κόψουμε τη σάρκα σας για μεζέ για το κρασί μας ή για να φτιάξουμε κεμπάπ, θα το δεχτείτε χωρίς να πείτε κουβέντα. Σύμφωνοι;»

«Ναι, Μπαμπά, ασφαλώς, Μπαμπά!»

Ερώτημα 2

Πώς νιώθεις όταν χάσεις αυτό που μόλις βρήκες;

Η μυρωδιά από τις νεραντζιές και τους γλυκούς βασιλικούς αγκάλιαζε απαλά το νιόπαντρο τρισευτυχισμένο ζευγάρι εκείνο το βράδυ μέσα στη νυχτερινή αύρα. Ο νεαρός άνδρας ένιωσε να ριγά όταν οι μπούκλες της αγαπημένης του ακούμπησαν –για πρώτη φορά– το μάγουλό του.

«Το βλέπεις εκείνο το φως;» τη ρώτησε.

«Εννοείς εκείνο το φως που δεν σβήνει ποτέ;»

«Ναι, αυτό! Που λάμπει όπως εσύ μέσα στην καρδιά μου».

«Θα είμαι για πάντα ένα φως στην καρδιά σου;» τον ρώτησε εκείνη με τα μάτια βουρκωμένα.

Η ανέγγιχτη κοπέλα τρεμούλιασε όταν ένιωσε το χέρι του αγαπημένου της να την ακουμπά για πρώτη φορά.

«Σου αρέσουν οι τουλίπες;» τον ρώτησε.

«Εννοείς τις τουλίπες που έχουν το ίδιο χρώμα με τα μάγουλά σου;»

«Όχι, εννοώ τις τουλίπες που έχουν το χρώμα του έρωτά μου: Τις πορφυρές τουλίπες!»

Με τα ντελικάτα δάχτυλά της, ακούμπησε έναν βολβό τουλίπας στην παλάμη του νέου. Ήταν ένας δίδυμος βολβός, σαν δυο κορμιά αγκαλιασμένα.

Ένα δάκρυ κύλησε στο μάγουλό της.

Εκείνη τη στιγμή ούτε που το φανταζόταν πως θα την παράσερναν μακριά η πανσέληνος και η παλίρροια. Και πώς να το ξέρει άλλωστε;

Έμοιαζε με μαργαριταρένιο θησαυρό, καλά κρυμμένο. Όταν ο κόσμος μιλούσε για τα πανέμορφα ουρί του Παραδείσου, εκείνην περιέγραφαν. Με τα μαύρα της φρύδια, τα μαύρα της μάτια που τα σκέπαζαν μακριές βλεφαρίδες, το κατάλευκο σαν γάλα δέρμα της και τον φιλόλιγνο σαν κύκνου λαιμό της, με την κοτσίδα της που έφτανε μέχρι τη μέση της και με την αριστοκρατική της φυσιογνωμία.

Δάκρυα ευτυχίας κυλούσαν από τα μάτια της καθώς

φώλιαζε στα μπράτσα του νεαρού άνδρα που την αγκάλιασε ακόμα πιο σφιχτά, αφού της απάντησε σε αυτό που τον είχε ρωτήσει. Νυχτοπούλια ακούγονταν από κάπου μακριά κι ο κεντημένος από αστέρια νυχτερινός ουρανός άρχιζε να φωτίζεται.

Όλη τη νύχτα, ο νέος άνδρας κοιτούσε με τόση θέρμη το πρόσωπό της, που η ψύχρα του φθινοπώρου λες και δεν υπήρχε, θαύμαζε τη χάρη που εξέπεμπαν τα μάτια της, δάκρυζε με την αθωότητα που ήταν ζωγραφισμένη στα μάγουλά της.

«Νακσιγκιούλ, θησαυρέ μου», της ψιθύρισε. «Νακσιγκιούλ, είσαι το πεπρωμένο μου και η μοίρα μου. Νακσιγκιούλ, είσαι όλα όσα έχω ονειρευτεί, Νακσιγκιούλ...»

Εκείνη την γαλήνια νύχτα, μόνο ευτυχία ονειρευόταν για το μέλλον. Ζήτημα αν έκλεισε καθόλου τα μάτια του, τη φιλούσε τρυφερά σε όλο της το κεφάλι, ανάσαινε τη μυρωδιά που ανέδιδαν οι μπούκλες της κι εξερευνούσε όλο της το πρόσωπο με τα δάχτυλά του.

«Είσαι ο έρωτας της ζωής μου, πριγκίπισσά μου με τα μπουμπουκένια χείλη και τα ροδόχρωμα μάγουλα», της ψιθύριζε και –κάθε λεπτό που περνούσε– αναρωτιόταν τι είχε κάνει για να του αξίζει τόση ευτυχία.

Και ψιθυρίζοντας οι δυο ερωτευμένοι εραστές τα γαμήλια αλλά και μη οικεία σε αυτούς λόγια, ένωσαν τα δυο τους κορμιά σε ένα. Κι όταν τους πήρε ο ύπνος, αυτό που συνέβη ήταν περισσότερο μια ολοκλήρωση ψυχών παρά μια ερωτική συνεύρεση.

Σαν ήρθε η αυγή να τους καλημερίσει, εκείνοι, αποκαμωμένοι από έρωτα και δάκρυα, παραδόθηκαν ο ένας στην αγκαλιά του άλλου κι αποκοιμήθηκαν.

Όταν ο Φάλκο άνοιξε τα μάτια του, ένιωσε ότι βρισκόταν μεταξύ ύπνου και ξύπνιου, στα χείλη του ήταν ακόμα ζωγραφισμένο το χαμόγελο της έκστασης και στα μάτια του ξεχείλιζε μια βαθιά κι ανείπωτη αγάπη. Ανάσανε βαθιά το άρωμα των μαλλιών της Νακσιγκιούλ που την είχε αγκαλιά του κι άρχισε να της ψιθυρίζει ερωτόλογα στο αυτί. Την προηγούμενη νύχτα είχαν γίνει ένα οι δυο τους, είχαν αποκοιμηθεί μαζί και τώρα αυτός ήταν έτοιμος να ξεκινήσουν την πρώτη μέρα της έγγαμης ζωής τους.

«Νακσιγκιούλ. Πριγκίπισσά μου! Αγαπημένη μου, μοναδική μου Νακσιγκιούλ!»

Η Νακσιγκιούλ κοιμόταν βαθιά και δεν ξύπναγε. Ο Φάλκο την χτύπησε απαλά στο πρόσωπο με το χέρι του. Της σήκωσε τα μαλλιά και της φίλησε το μέτωπο. Αλλά, και πάλι, εκείνη δεν ξύπνησε. Και τότε εκείνος παρατήρησε ότι το πρόσωπό της ήταν παγωμένο. Ήθελε πολύ να την πιάσει από τους ώμους, να την ταρακουνήσει για να την ξυπνήσει. Ξαφνικά, ένιωσε ένα κενό κάτω από το πάπλωμα λες κι η γυναίκα που λάτρευε δεν ήταν πια στην αγκαλιά του κι ο γάμος τους ήταν ένα όνειρο. Έγειρε αποκαμωμένος στα στρωσίδια.

«Νακσιγκιουουουουουούλ!»